

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΜΙΛΙΟ ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

ΞΕΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ



Ο άκορμάλι ήταν σχεδόν έρημο. Η θάλασσα, άζινη, γαλάζια, διάφανη. Μερικές φωνές άκούγονταν εδώ κι εκεί. Ο Κάρλ, με τον κορμό γυμνό, ήλιοφωμένο, ήταν ξαπλωμένος πάνω στη χρυσή άμμουδιά. Η κ. Λούρα Μορέλλι, μία ύπεροχη μελαχρονή άμορφη, με φιλήδονα, ύγρα χείλη, έφριζε μία ματιά προς το μέρος της καρδιάς του Κάρλ και χαμογέλασε.

—Νά ένα σημάδι πού με σκανδαλίζει ... του είπτε. Μονομαζία ;  
—Όχι.  
—Καιμιά γυναίκα ;  
—Ναι.

—Έδω ; Στην Ιταλία, στο Κάττι ;

—Όχι.

—Ω, τότε θάνα καιμιά ξεωτική περιπέτεια. Ένα σημάδι πάνω στην καρδιά !... Πρέπει να μου διηγηθείς αυτή την περιπέτεια... Πρέπει !... Μά δώστε μου πρώτα ένα σιγαρέττο... Έτσι... Εύχαριστώ.

Η κ. Μορέλλι κάττιζε με ήδονη, μισοκλείνοντας τα μάτια. Το σώμα της ανάδασε ένα γλιστό, μεθυστικό άουμα.

—Έλπιός, άρχιστε... του είπτε πάλι.

—Μά είνε μία άνόστη ιστορία... φθόβισε ο Κάρλ. Δέν ξερω άν άξιζει τον κόπο να...  
—Άρρωτε τα αυτά. Έλάτε... Άνάψτε κι' έσείς ένα σιγαρέττο κι' έμωστε. Έμωστε σχεδόν μόνοι στην πιάζ. Λοιπόν ; Πού συνέβη αυτή η περιπέτεια ;

—Στην Άφρική.

—Στην Άφρική ; Μά πού στην Άφρική ; Είνε τόσο μεγάλη αυτή η εύλογημένη Άφρική !...  
—Στη Λιβύη, στην Κυρηναϊκή μάλαστα.  
—Μά πού ; Στη Μπενγκάζη, στη Ντέρντι ;  
—Ξέρτε, βλέπε, καλύτερα από μένα τις άποικίες !...  
—Όχι εύρονείς, κύριε μηχανικό. Μείνετε όπως είσαστε : Λιγάκι δειλός, λίγο άφηρημένος. Μ' άρέσετε έτσι. Λοιπόν ; Έξακολουθήστε...

—Η ιστορία αυτή συνέβη στα 1933, στην Κυρηναϊκή. Οι δικοί μας είχαν καταλάβει την Κούφρα. Ο ύποπυγός των Άραβών ανέθεσε τότε στην Έταιρεία, όπου ήσαν ιστοδιευθυντής, να φτιάξει ένα αυτοκίνητο νέου τύπου, για τη μεταφορά των στρατιωτών και του όπλου σ' εκείνα τα άμωδη έδάφη. Έπρεπε λοιπόν να μελετησο επί τόπου αυτού του δρόμου. Έρχομα από το Τουρίνο μ' ένα μηχανικό, έναν σαραντάρη, ήσυχο, ψυχραιμο και με καλή καρδιά. Στη Μπενγκάζη βρήκαμε το αυτοκίνητο, πού μάζ είχαν κιάλας έτοιμάσει. Μπενγκάζη—Άζεντάμπια : Καλός δρόμος. Τον κάναμε σε λίγες ώρες. Έπειτα Άζεντάμπια—Τζιάλο : Μία μέρα. Το Τζιάλο : Μία παραδείσια όασις, με χιλιάδες φοινίκες. Από το Τζιάλο τραβήξαμε στο Μπιρ Ζίγκεν : Έξή μέρες ταξείδι, πάνω σε πέτρες. Κάθε τόσο στεκόταν το αυτοκίνητο. Η κοούσι μάζ είχε τσιανίσει... Τέλος, ένα βράδυ φτάσαμε στο Μπιρ Ζίγκεν : Ένας μικρός συνοικισμός ύθαγενών. Μερικές καλύβες και δύο σκαρτές Βεδουίνων. Επήγαμα λοιπόν κοντά, περίοργοι. Τρεις—τέσσερες γυνές και καιμιά δεκαριά μελαυροί και σκελετωδείς άνδρες. Άνάμεσα σ' αυτούς : Μία νέα. Όμορφη, βέβαια, πεντάμορη ! Μά έγω ήμουν άδιαφορος μπροστά σ' αυτές τις καλλονές. Είχα γνώρισε στη Μπενγκάζη πολλές τέτοιες όμορφές. Δέν μου άρεσαν. Ζήτημα γούστου. Άς είνε... Έκει λοιπόν μπροστά στις τέντες στεκόταν η όμορφη Βεδουίνα : Ήταν ύψηλόσωμη, λυγρή, μ' ένα ύπεροχο κορμί με λαμψή Άφροδίτη. Μάζ κίτταζε με μάτια γεμάτα φιλαρσοκία και ποηρία. Κατάλαβε άμέσως την άδιαφορία μου, πού είχε να τι το έχθρικό, και πήγε κοντά στον Τοιμάζο, τον μηχανικό. Έγώ ξαπλώθηκα σε λίγο κάτω από την τέντα μας κι' άποκοιμήθηκα ήσυχα, μέσα στην άπέραντη έρημιά.

Τά Ξημερώματα κάποιος με ξύπνησε δειλά. Ήταν η Βεδουίνα.

—Τι θέλεις ; άνη ρώτησα.  
—Γιατί είσαι άκατάδεχτος ; παραπονήθηκα.  
—Κάνεις λάθος...  
—Ναι, ναί...  
—Άρρωσ με ήσυχο...  
—Κι' όμως, έγω είμαι καλή μαζί σου...  
—Έλα, πήγαμε να κοιμηθώ... της είπα αδιάφορος, και γύρισα από την άλλη μεριά.

Σε λίγο, είχα πάλι άποκοιμηθώ.  
Την άλλη μέρα δέν φύγαμε. Ο Τοιμάζο μάζ είνε ότι είχε πάθει κάποια βλάβη ή μηχανή του αυτοκινήτου. Τον πίστεψα. Η Κούφρα δέν ήταν μακριά : Δύο μέρες ταξείδι. Έπειτα, λίγο ξεκούρασμα θά μάζ έκανε καλό.

Η όμορφη Βεδουίνα ήταν πάντα με τον μηχανικό. Ο Τοιμάζο την είχε έρωτευθώ... Έκανε σαν τρέλλος γι' αυτήν. Κι' έσως μού φανώταν τόσο ήσυχος !... Τι τά θέλτε ; Μήπως έφταιγε ήσως ο Ξεωτικός το περιβάλλον ; Τους δύο βαθμούς στη σιά ;  
Την τρίτη νύχτα η Βεδουίνα ήθελε πολύ άργά.

—Έγώ θέλω να μείνω κοντά σου... μου είπτε.  
Κάθησε δίπλα μου. Ήταν, με την άλήθεια, ύπεροχη ! Μ' άφηρι στην άσχη με την χαϊδέφρα. Έπειτα μ' έστρωσινε κι' έβγαγε από κοντά μου. Κατόπιν Ξαναγύριζε πού θημιά, πού πολύ έρωτευμένη.  
—Έγώ είχα έννευρισθώ.

—Πήγαμε να κοιμηθώ... Έπαύσε !... της είπα.

—Όχι ! Έκανε η Βεδουίνα με πίσια.

—Πήγαμε λοιπόν να κοιμηθώ, άνόστη !...

—Όχι ! Έσύ κάνεις πολύ τον άκατάδεχτο...  
—Έ, κι' ύστερα ;  
—Έισα κακός !...

Γέλασε με την καρδιά μου. Η άδιαφορία μου την τραβάνε. Χόπηξε άπάνω μου σαν μανίδα, μ' άρπάζε από τα μάτια κι' άρχισε να τά τραβάει με δύναμη. Για την Βεδουίνα αυτό μπορεί να ήταν ένα χάζι. Μά έγω πόνεσα κι' έχασα πιά την ύπαιθυή μου. Την άρπάζα από το χέρι μ' έλίσσα και την έβάζα πάνω στην άμμο, πέντε ή έξη βήματα πού λέγα. Έκείνη, μόλις σπρώθηκε, χύριξε πάλι άπάνω μου σαν τρέλλι. Την έβωξα πάλι, Ξεκουίζοντας ένα σωρό βρωμιές. Η Βεδουίνα χάρθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Όλη την άλλη νύχτα δέν έβλεπα αυτό. Πήρα λοιπόν την άπόκωσι να φύγω δίχως άλλο την άλλη μέρα.  
Μά την άλλη μέρα ο εγκιάπλος, ο περιήριμος άνεμος της έρημου, άρχισε να φυσάει μ' όλη τη λύσσα του. Η Έρημος είχε γίνει μία ύπεροχη γροθιά κόλασι. Έτσι πέρασε όλη η μέρα. Η νύχτα πάλι είχε μια τρομαχτική άμορφη. Η άμμος είχε γεμάει τη σπηνή μου. Η ζέστη ήταν φορητή. Τά οφθαλμάματα του άνεμου ήσαν καί το άπαιό και το πέφθιο. Στο φως ενός κεριού, έγώ προπαθόμια να σιάξω τη βαλίτσα μου.

Άσπασμα η Βεδουίνα μίμνε κραυγή στη σπηνή μου.  
—Έ, θά μ' άφήσεις, λοιπόν, ήσυχο ; της φώναξα. Μπορώ να μισώ τι θέλεις !...

Η Βεδουίνα με κίτταζε με μίσος στα μάτια και φθόβισε με μία γελάσια φωνή :  
—Έισα άνανδρος !... Ναι, φούβασα...  
—Έξω ο εγκιάπλος σφραγίσε, σόν να ήγαν έξαλωθώ όλοι ο δάιμονες της κόλασεως. Η σπηνή θά σωφισόταν από τη μιά στιγμή ως την άλλη. Έκει κοντά κάποιος έφριζε μ' έσωμα. Ήταν ο Τοιμάζο, άπελασμένος. Η ζέστη, η άναπόφορη ζέστη, κ' η άμμος, τον είχαν τρέλανε. Σπρώθηκα λοιπόν γρήγορα να βγω από τη σπηνή. Τότε όπως η όμορφη Βεδουίνα Ξεσπασε τά ρούχα της, γρατσούνισε το πρόσωπό της και το στήθος της κι' άρχισε να στριγγίλει, σόν να την έβλεπα. Ήταν έβελλη, σόν μία φαρμακερή όχιά...  
Ο Κάρλ σάπασε. Η κ. Μορέλλι τον κίτταζε βαθειά στα μάτια.

—Θέλετε να κινώσετε ;  
—Όχι. Μά έξακολουθήστε, λοιπόν ! Έπειτα !...  
—Έπειτα ; Στις φωνές της έτρεξε άμέσως ο Τοιμάζο. Νόμισε ίσως ότι θέλησα να καινοεταξισθώ την Βεδουίνα. Ίσως να ζήλεψε... Πούξ ξερεί... Ο εγκιάπλος σφραγίσε πένθια τρομήσο μου. Η σπηνή, μιά στιγμή, σπρώθηκε ψηλά από τον άνεμο και έπειτα χάρθηκε μέσα στο σκοτάδι. Ένας σπρόβελος από κοντό άνεμο, άμμο και πέτρες, μάζ τώλξε μέσα σ' εμνή την έβελλική νύχτα...

Η Βεδουίνα, σόν τρέλλι, έπρωσινε άπάνω μου τον μηχανικό. Ίσως να τον όπλισε κ' αυτή... Έγώ δέν έδβλεπα τίποτα μέσα σ' εμνή την κόλασι. Η Βεδουίνα έξακολουθούσε να σφραγίσει :  
—Έισα άνανδρος !... Έισα άνανδρος !...

—Έγώ τότε έκανα ν' άποαρηθώ. Ο μηχανικός χύριξε άπάνω μου. Γελοΐσε ! Ίσως ήταν βρυσειμένος... Ένοιασα κάτι σκληρό να μού ξεσπάσει το στήθος, προς το μέρος της καρδιάς. Έπειτα έχασα τις αισθήσεις μου... Σκοτάδι...  
—Υστερ' από δύο μέρες ο εγκιάπλος σταμάτησε. Η Βεδουίνα είχε χάζη, μ' ένα μυστηριώδη τρόπσο... Την βρήκα νεκρή μέσα στο ξεροπήγαδο της δάσεως. Είχε άποκονήσει ; Την είχε σκοτώσει ο Τοιμάζο !... Πούξ ξερεί !... Μυστήριο !...

Ο Τοιμάζο, όταν έγινε καλά, έπρεσε στα πόδια μου και μού ήτησε συζώφισα. Δέν ήξερε τί είχε κάνει, σε μιά στιγμή τρέλλας. Όταν φτάσαμε στην Κούφρα, μακριά από εκείνη την κόλασι της έρημου, είχαμε ξεχάσει κιάλας αυτή την περιπέτεια...  
Τό άκορμάλι είχε έρημώσει πιά. Η κ. Μορέλλι άναψε ένα άλλο σιγαρέττο και φθόβισε :  
—Τι παράδους άνθρώπους πού είσαστε, Κάρλ !... Γι' αυτό μ' άρέσετε. Μ' άρέσετε πάρα πολύ...  
Και τού έδωσε τά κόκκινα χείλη της...

